

Dodelijke date

Dick Ramp

Colofon

Titel: Dodelijke date

Dick Ramp © 2024

Verschenen: September 2024

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Clusteruitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

ISBN/EAN: 978-94-6266-722-8

NUR: 330

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deel 1

Hoofdstuk 1

Ik ben Martha van S., ik ben 51 jaar en single. Ooit heb ik wel een man gehad, maar dat lijkt een eeuwigheid geleden. Wij kregen een zoon en een dochter. Mijn zoon is nu dertig, heeft het downsyndroom en woont al tien jaar onder toezicht. Mijn dochter is 32 en afgestudeerd specialist in hart- en vaatziekte. Zij waren nog zeer jong toen hun vader, mijn man, met de noorderzon vertrok. Hij liet een brief achter waarin zijn grootste bezwaren bij het hebben van kinderen lagen. Ze waren alle twee nog geen vijf jaar toen ik geconfronteerd werd met het alleen opvoeden van mijn kinderen. Mijn zoon had verschrikkelijk veel aandacht nodig, aandacht die ik hem niet altijd kon geven, omdat ik ook moest werken. Al heel vroeg lagen er ook taken bij mijn dochter. Zij is altijd al bijzonder sterk geweest. Nu is ze getrouwd en heeft een fantastisch gezin.

Je zal mij niet horen zeggen dat het leven onrechtvaardig is. Zo zit ik niet in elkaar. Ik heb mij nooit afgevraagd waar mijn man gebleven is, heb hem ook nooit geprobeerd op te sporen voor een alimentatieregeling. Nooit. Daar sta je dan, 29 jaar en een alleenstaande moeder met een kind dat tien keer zo veel aandacht nodig heeft als een normaal kind. Dan heb je geen tijd voor andere liefdes in je leven. Sterker nog, ik verloor onderweg meer dan alleen mijn gevoel voor liefde, of beter gezegd 'in liefde'. Seks was iets dat anderen deden, ik stond al dertig jaar droog. Niets, de enige vingers tussen mijn benen waren die van mijzelf tijdens een toiletbezoek. Ik had al dertig jaar geen blote piemel meer gezien, ook niet in boekjes. Hoe komt het dan dat ik drie maanden geleden er zo'n behoefte had, zo plotseling? Zo'n piemel vasthouden, alleen vasthouden, het maakte mij gek van verlangen. Tussen het schillen van de aardappelen en het opeten door. Het brandde zomaar ineens tussen mijn benen. Ik was nog nooit klaargekomen, ook niet in mijn jeugd en al helemaal niet met Piet, mijn man. De enige man, de man die alleen klaarkwam. Wist ik veel! De meeste keren deed het nog pijn ook, met dat monsterlijke ding van hem.

Ik heb altijd een rijk sociaal leven gehad. Ik hou van goede vriendschappen. Ik heb drie heel goede vriendinnen en daarnaast heel veel goede kennissen. Er is altijd wel iemand over de vloer. Nadia is getrouwd en heeft vier kinderen, allemaal tussen de twintig en dertig. Zij is zo'n warm maatje. Ik kan haar 's nachts bellen; zo'n vriendin. Carla is vrijwillig vrijgezel, ik niet. Soms heb ik het er met haar nog wel eens over, over Piet. Zij denk te weten waar hij is. Ik niet en dat hoeft ook niet. Ik wil het niet weten. Ze zegt dat hij in Australië woont. Ik doe mijn wijsvinger steevast voor haar mooie lippen. Ze lacht en kust mij op mijn voorhoofd. Ik mag er best zijn voor een vrouw van 51. Ik heb altijd goed voor mijzelf gezorgd en als leidinggevende in een grote apotheek had ik daar de financiële middelen ook voor. Nu ik sinds tien jaar de eigenaar van de apotheek ben, is het eenvoudiger geworden te doen wat ik wil. Ik ben geen kilo te zwaar en ga iedere week naar de schoonheidsspecialist. Ik ben een mooi natuurlijk blond schepsel van 1 meter 80. Het enige obstakel is dat mijn borsten zich niet presenteren als obstakels. Maar ik weiger ervoor onder het mes te gaan. Ik wil alles graag echt van mijzelf houden.

En dan is er Merel, mijn lieve, intelligente Merel. Haar ken ik al van de lagere school. Onze karma's kruisten elkaar toen wij een jaar of acht waren. Zonder dat we het goed en wel doorhadden, waren we verslaafd aan elkaar en dat is altijd zo gebleven. En toch was zij de opening voor het grootste debacle in mijn leven. De ommekeer van alles. Ze raadde mij aan eens een proefabonnement te nemen bij een datingsite.

Hoofdstuk 2

Ik had Merel verteld over het gevoel in mijn onderbuik. Zij voelde wel met mij mee. ‘Waarom laat je je niet eens inschrijven bij een datingbureau?’ ‘Ja, waarom niet?’, dacht ik. Eén keer per maand hebben we zo’n vrouwenavond en dan zou ik het erover hebben. Dat zou de volgende dag zijn.

Merel van Wensen-Bredero, 52 jaar. Getrouwd met Jochem van Wensen. Een moeilijke man die zijn eigen weg gaat in hun huwelijk. Ze heeft vaak problemen met hem. Ze is zich bewust van haar intelligentie. Anderen gaven haar vaak het stempel ‘arrogant’ en dat vond ik onterecht. Ze wist gewoon van heel veel zaken veel af. Ze hebben geen kinderen, maar wilden die wel rond hun dertigste. Merel is niet onvruchtbaar en geen dokter begreep waarom er geen kinderen kwamen. Ze willen geen Ivf-behandelingen, geen enkele behandeling. Het zaad van Jochem was ook gewoon goed. Merel is wat fors, heeft altijd al een kilo of vijftien te veel gewogen. Zij is klein, 1 meter 65, heeft donkerblond haar tot aan haar schouders. Ze heeft scherpe ogen en een aantrekkelijk gezicht. Mannen keken haar vaak lang aan. Ze hebben veel vrienden en kennissen in hetzelfde circuit als Carla, Nadia en ik. Hun leven lijkt compleet en genoeg voor nu. Ze hadden zich compleet neergelegd bij het niet kunnen krijgen van kinderen. Er was altijd genoeg geld. Ze gingen veel op vakantie.

‘Spannend!’ kigde Merel. ‘Gewoon doen meid, wie weet wat voor lekkers je daar tegenkomt’, zei Carla. Carla leek het meest te genieten van het leven. Ze had al veel relaties achter zich gelaten. Soms had ze seks met deze mannen, maar met de meesten niet. Ik vroeg haar wel eens naar de intense intimiteit van een verhouding met een partner. Ze zei steevast dat ze daar niet naar op zoek was. Maar Carla en ik wisten wel beter. Ongeveer twee keer per jaar belde zij mij op, vaak ’s nachts. Huilend deed ze haar beklag over een vriend waarmee ze wel een langdurige relatie aan wilde gaan, maar dat hij dat dan niet wilde. Het is geen bijzondere schoonheid zoals Merel, alhoewel Merel wel

erg klein is, maar daar staat tegenover dat Carla weliswaar niet een bijzonder mooie vrouw was maar wel een prachtige uitstraling bezat. Zij zag er een beetje ouderwets uit. Vaak mantelpakjes en keurig verzorgd. Ze trok veel academisch geschoolde mannen aan. Er was er in al die jaren niet een die verder met haar wilde, op welke manier dan ook. Ik vond het wel sneu soms. Met haar 1 meter 80 was ze er wel altijd. Met haar eeuwige boblijn als haarmodel en priemende diepliggende blauwe ogen kon ze de ogen van mannen in ruimtes niet op zich gericht krijgen. Nee, Carla moest het niet van haar looks hebben, maar van haar praatje en haar geërfde geld. Haar vader en moeder waren, toen Carla tien jaar oud was, in een vechtscheiding verwickeld die vijf jaar zou duren. Carla wist het al heel vroeg: zij zou nooit trouwen!

‘Je hoeft helemaal niets, Martha. Jij beslist’, zei Carla.
‘Uiteindelijk moet je toch een keer afspreken, dan moet je toch iets. En wat dan? Ik schaam mij nu al. Nadia?’ zei ik hardop.

Nadia Stokvis-Schaick, 52 jaar. Is getrouwd en heeft vier kinderen, allemaal tussen de twintig en dertig. Frans, Jonathan, Mona en Frederik. Nadia was het geweten van onze vriendinnengroep. Zij zag er voor haar 52 jaar erg goed uit. Haar lichaam was betoverend mooi; iedereen dacht dat zij Spaans bloed had. Zo’n uitstraling had ze ook, met haar donkere ogen en donkerblond haar tot over haar schouders. Haar man Hans Stokvis is een bloemenhandelaar op de veiling in Aalsmeer. Zij is zo’n warm maatje. Ik kan haar ’s nachts bellen; zo’n vriendin. Zij is de enige van mijn goede vriendinnen die kinderen heeft. Carla en Merel praten er nooit over, maar hun verlangen naar wat Nadia heeft met haar kinderen, zouden zij diep in hun hart ook wel wensen. Nadia heeft een goed huwelijk met Hans, ze zijn elkaars maatjes. Toch waren er wel scheurtjes toen hun zoon Frans naar een afkickkliniek voor drugsverslaving moest. Hij gebruikte cocaïne en soms xtc. Hun andere kinderen deden het voorbeeldig. Frans was een nakomertje die heel veel spanningen in het gezin bracht.

We zaten achter mijn computer. Vier rode hoofden van de wijn, whisky en opwinding.

Nog niet eens zozeer een lichamelijke, eerder een geestelijke.
‘Moet je die zien!’ zei Merel. ‘Wat een stuk! Hij schrijft leuk, is vijftig, maar ziet eruit als veertig. Zouden ze liegen over hun leeftijd?’ vroeg Merel zich hardop af.
‘Ze liegen volgens mij over alles’, ging Carla verder na een flinke teug van haar rood. Nadia en Merel dronken wit droog en ik nooit iets anders dan whisky, puur. Ik wilde de baan voelen die dit zalige vocht aflegde in mijn slokdarm. ‘Mannen kunnen zich zo slecht verkopen, ze zijn ook vaak zo inspiratieloos in hun teksten’, toeterde Carla. Soms schudde ze een beetje raar met haar hoofd. Ik zag de boblijn wild in haar nek bewegen en besepte weer wat een afschuwelijk verknipt dit was.

‘Oké, laten we mannen nu niet gelijk afbranden hier. Ze doen hun best, het zijn mannen hè?’ Nadia kreeg de menigte wel stil. Vaak kreeg je geen speld tussen wat zij te vertellen had op een bepaald moment. ‘Ga je je nog inschrijven? Want als je iets ziet, dan kun je hem niet mailen of zoiets. Je moet dan wel betaald hebben’, zei Nadia.
‘Hoe weet je dat toch allemaal?’ vroeg ik goedbedoeld.
‘Kinderen zijn niet mijn enige hobby, Martha’, zei ze droog. De komende seconden was het ijsig stil. Zes ogen waren in de twee van Nadia gepriemd. Het zal toch niet waar zijn?
‘Onthullingen!’ schreeuwde Carla.
‘Niet echt, Carla’, ging Nadia verder. ‘Ik heb een homovriend aan een relatie geholpen met behulp van een datingsite, vandaar. Ik heb genoeg aan mijn Hans, maar dat weet je wel.’ Carla en Nadia waren niet altijd zo close. Carla had een hekel aan de sterke ouder in Nadia en met Nadia’s temperament kon het gemakkelijk misgaan tussen die twee.

‘Ik zie hem. Dit is hem, Martha. Echt’, zei Merel zacht. We keken naar een Zuid-Europese man van ongeveer vijftig. Mohamed. We keken naar een goedgeklede man met een werkelijk perfect geschreven profiel.

Hoofdstuk 3

Ik keek gebiologeerd naar een knappe man van een jaar of 50. Merel ging achter mijn laptop vandaan.

‘Nog een glaasje? Wie?’ vroeg Merel aan haar vriendinnen. Carla en Nadia liepen mee naar de keuken.

‘Martha gaat dit toch niet doen, hoop ik’, fluisterde Merel.

‘Wat een vooroordelen! Kom op zeg’, siste Nadia. Ze schonk haar eigen wijn in en duwde Merel een beetje opzij.

‘Wat denk jij ervan Carla?’ vroeg Merel.

‘Moeilijk te zeggen. Ze zijn niet allemaal slecht. Het merendeel is hardwerkend burger. Het is grote onzin te zeggen dat iedere Zuid-Europese man oneerlijke bedoelingen heeft op datingsites. Ik heb eenmaal iets gehad’, zei Carla. Het was even stil na haar opmerking.

‘En?’ vroeg Nadia.

‘Wat en?’ zei Carla een beetje geïrriteerd.

‘Je wilt het niet vertellen? Ook goed. Waar heb je vriendinnen voor, Carla?’ vroeg Nadia zich weer hardop af.

‘Oké, oké. Het was een hel. Hij wilde na twee maanden samenwonen naar Marokko. Hij had daar een prachtig huis gebouwd. En toen hij afgekeurd was om te werken - iets psychisch geloof ik - wilde hij daar zijn dagen slijten, met mij.’ Het was weer stil na deze woorden van Carla.

‘Jezus Carla, moeten we het uit je trekken?’ siste Merel.

‘Verdomme, meiden! Denk je dat ik het leuk vond? Ik hield best van hem. Maar wat moet ik in godsnaam in Marokko? Sluiers dragen en lange rokken? Echt niet! Ik zei hem dat. Hij werd verschrikkelijk boos en sloeg mij alle hoeken van de kamer door. Ik heb twee dagen in het ziekenhuis gelegen. Nou goed? Nu weten jullie dat ook weer!’

‘Jezus, je had ons alleen verteld dat je vriend weer terugging naar zijn eigen land!’ riepen Merel en Nadia bijna tegelijk.

‘Ja, en jullie vroegen ook niet verder.’

‘Dus je ging niet een lang weekend naar Limburg voor een diepe en lange wellness ervaring?’

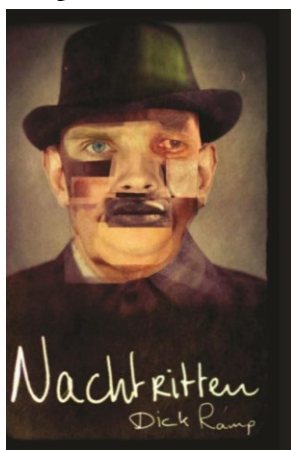
Van dezelfde auteur

Nachtritten

Dick Ramp

ISBN/EAN: 978-94-6266-155-4

Paperback: € 18,95

Vicky is een jonge studente. Zij besluit haar studie psychologie te betalen door korte tijd als callgirl te werken in Amsterdam. Dan ontmoet ze Sjaak, een rasechte Amsterdamse taxichauffeur met wie ze vriendschap sluit. Al snel geeft ze Sjaak het exclusieve recht haar naar haar klanten te brengen. Hun vriendschap groeit uit tot een intense liefde.

Een van haar vaste klanten is Giovanni. Vicky komt er al snel achter dat hij een machtige maffiabaas is. Hij gedraagt zich erg bezitterig naar haar toe en wil haar steeds vaker zien. Als hij besluit voor een tijdje naar zijn moederland Italië te gaan, wil hij dat ze meegaat. Vicky voelt daar niets voor, ook al omdat ze Sjaak niet kan missen. Maar Giovanni accepteert haar afwijzing niet en neemt drastische maatregelen. Vicky belandt in Palermo, waar ze probeert te ontsnappen uit de machtige klauwen van de maffia. Maar Giovanni is een geslepen crimineel die het doet voorkomen alsof Vicky vrijwillig bij hem is. Al haar pogingen om uit deze beklemmende gevangenis te komen, lopen op niets uit. Maar dan verschijnt Sjaak ten tonele. Hij is naar Palermo afgereisd om de liefde van zijn leven te bevrijden. Hij gebruikt daarbij bizarre middelen die voor nog meer verwarring zorgen.

Langzaam maar zeker moet Sjaak zich blootgeven. Is hij wel wie hij zegt te zijn?

Dick Ramp is een verteller van verhalen. In Leiden, waar hij opgroeide in de jaren zestig, vertelde hij al heel vroeg 'spannende verhalen' aan zijn broers en zussen. De lagere school was niets voor hem, geen enkele school trouwens. Mede daardoor schreef hij pas op zijn drieëndertigste zijn eerste schrijfsel, een autobiografie. Hier schetste hij zijn spoken uit zijn jeugd in woorden. Het schrijven kreeg echter nog niet de aandacht die hij wel zou willen. 'Nachtritten' is zijn eerste serieuze boek.